

HET SCHOT

Het schot

MARTINUS EISENGA

© 2020 M. Eisenga / Uitgeverij U2pi

Titel: Het schot

Auteur: Martinus Eisenga

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouvBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978-90-8759-945-4

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

DEEL EEN

Heel voorzichtig doe ik m'n ogen open. Waar ben ik? De omgeving is schemerig. Als ik wat om me heen kijk, ontwaar ik een eind verderop een zwak lichtschijnsel. Ook is er beweging. Ik heb het gevoel dat ik in een rijdend voertuig zit en sluit m'n ogen weer.

Het is niet onaangenaam. Ik voel me eerlijk gezegd wel prettig. Het is lekker warm en comfortabel.

Het voelt als een soort van zoeven door de ruimte, maar dan toch weer anders. Ik wil me er aan overgeven en m'n ogen gesloten houden.

Maar op den duur kan ik m'n nieuwsgierigheid niet bedwingen en doe ik voorzichtig m'n ogen open.

Ik zit op een bank en er is een raam. Door het raam zie ik een schemerig landschap voorbijtrekken. Is het een avond- of een morgenschemering? Dat kan ik niet goed zien. Het maakt me eigenlijk ook niets uit.

Het landschap komt wat 'vreemd' over. Ik zie in zwakke mist gehulde bossen en vlakten doorsneden met rivieren. Ook zie ik de wazige contouren van heuvels. Dit alles maakt geen verontrustende indruk op mij, integendeel, het doet zelfs vredig en feeëriek aan. Het is alsof ik van buiten naar de wereld kijk, maar er zelf geen deel van uitmaak.

Als ik beter om me heen kijk, zie ik dat ik in een wagon zit. Ik bevind me dus waarschijnlijk in een trein. Door het gangpad kijk ik naar voren en daarna naar achteren. Aan beide kanten zie ik wagons, die door deuren met grote ramen van elkaar gescheiden

zijn. Het lijkt een eindeloos lange trein te zijn, want aan beide kanten zie ik de ruiten in de deuren maar doorgaan, totdat ze zo klein worden dat ik ze niet meer kan onderscheiden. Ook zie ik dat de diverse wagons met een soort harmonicavormige rubberen bufferbalgen met elkaar verbonden zijn. Geregeld voel ik dan ook dat de wagon waarin ik mij bevind een slingerende beweging maakt. Deze slingerende bewegingen zijn een prettige aanvulling op de cadans van de trein. Door dit bewegen kan ik me heerlijk in slaap laten wiegen. Maar dat wil ik voorlopig niet. Eerst wil ik weten in wat voor situatie ik mij bevind. Als ik door het raam naar buiten kijk, zie ik soms seinpalen en overgangen voorbijkomen. Ik weet nu wel zeker dat ik mij in een trein bevind. Maar wat een vreemde trein! Er zijn nergens mensen te bekennen. De trein mindert vaart en rijdt een helverlicht station binnen en komt tot stilstand langs een breed perron. Ik begin toch wat onrustig te worden, want het perron baadt wel in licht, maar ook hier is geen mens te bekennen.

En ik zie nergens borden met dienstregelingen of reclameborden. Er zijn geen andere treinen, terwijl het toch een groot station is met veel gebouwen.

Met een sissend geluid gaan de deuren van de trein open. Er stapt niemand in of uit; althans, niet voor zover ik kan zien.

Dan hoor ik plotseling de deur van de wagon, of moet ik coupé zeggen, achter me opengaan. Ik draai me min of meer verschrikt om, maar ben ook erg nieuwsgierig naar wie daar binnenkomt. Het blijkt een vrouw te

zijn. Ze is helemaal in het zwart gekleed en maakt een afwezige indruk. Ik vraag: “Weet u misschien in wat voor trein ik me bevind, mevrouw?” De vrouw schrikt een beetje en glimlacht wat afwezig. Dan knikt ze naar het raam en wijst met een vaag gebaar naar een ruit in een van de stationsgebouwen. Ze loopt weer door en verdwijnt in de volgende wagon.

In de ruit zie ik de letters weerspiegeld van een bord op ‘onze’ trein. Ik kan er niet meteen uit opmaken wat er staat. Dan ren ik naar de deur van de trein en spring op het perron. Op de zijkant van de trein zit een bordje met de tekst: *train to nowhere*. Op het perron is het ijsig koud. Ik stap gauw weer in en nestel me op m’n ‘vertrouwde’ warme plekje. Op hetzelfde moment hoor ik de deuren dichtgaan en zet de trein zich weer in beweging.

Ik ben blij dat ik er weer behaaglijk bij zit, maar toch begint een zekere onrust aan me te knagen. Waar ben ik eigenlijk in verzeild geraakt?

Door het raam zie ik het landschap weer aan me voorbijtrekken. Het is ondertussen wat lichter geworden. Toch heb ik het idee dat het niet veel anders wordt. Soms zie ik in de verte zonlicht. Er is op de een of andere manier geen staat op te maken. Ook blij ik geen horloge te hebben en is nergens een klok te bekennen. Bovendien zijn er geen mensen om te vragen hoe laat het is. En als ze er al waren, zouden zij het dan wel weten?

Door dit alles begin ik me toch wel wat onbehaaglijk te voelen. Al moet ik toegeven dat ik me lichamelijk prima voel: ik ben lekker warm, heb geen honger of

dorst en zou wel in slaap kunnen vallen, omdat ik me zo soezerig voel. Ik probeer echter wakker te blijven om erachter te komen waar ik ben en wat dit alles voorstelt.

De trein rijdt nog een hele tijd door een schemerig landschap. Dan ineens wordt het stralend helder en schijnt de zon volop.

In de volle zon rijden we door een woestijnlandschap. Hier en daar groeit een cactus. Verder is er alleen zand en af en toe komt een rotsachtige bodem tevoorschijn. Aan de horizon zijn ruiters waarneembaar. Ze hebben hoeden op en dragen jassen met franje en hebben hoge laarzen aan. Ik kan ook geweren onderscheiden. Ben ik in het Wilde Westen, of is het 'gewoon' Italië? Dan komen we aan bij een vervallen houten stationnetje. Er klappert een naambord in de hete woestijnwind. De letters zijn versleten en onleesbaar. Ik kan er niets uit wijs worden. De trein mindert vaart, maar stopt niet.

Op het perron zit een man in een stoel. Verder is er geen mens te bekennen. De man draagt een lange, donkere jas en heeft de rand van z'n grote hoed over z'n ogen geschoven. Hij draagt grote laarzen met blinkende sporen. Hij lijkt te slapen, maar als ik beter kijk, zie ik dat hij met een pistool speelt. Aan een hek staat een gezadeld paard vastgebonden.

Als we de man passeren lijkt het alsof hij vanonder z'n hoed naar me knipoogt. Ik zal het me waarschijnlijk wel verbeelden, maar toch geloof ik het écht.

De trein begint weer sneller te rijden. Ik hoor echter nog duidelijk het geluid van een mondharmonica. Het is een ontroerende melodie. Dan valt er een onheilspellende stilte. Er klinkt een schot. Even is het stil. Dan hoor ik de mondharmonica weer spelen. De muziek sterft langzaam weg.

Ben ik in *Once Upon a Time in the West* verzeild geraakt? Maar hoe kan het dat ik weet dat die film bestaat?

We blijven nog een tijdje door woestijnachtig gebied rijden. Dan gaat de zon langzaam onder in het westen en wordt het schemerig. Binnen de kortste keren is het donker en vallen er regendruppels op de ramen.

De wagon wordt een beetje verlicht door een lichte verderop in de trein. Ik kan nu bijna niets van het landschap buiten onderscheiden en zie voortdurend m'n eigen gezicht weerspiegeld in het raam. Dus zo zie ik eruit! Daar word ik niet blij van. Heb ik er altijd zo uitgezien? Dat weet ik eigenlijk niet. Maar hoe kan het dat ik niet weet hoe ik er 'vroeger' uitzag? Ben ik van mezelf vervreemd of lijd ik aan geheugenverlies? Maar hoe is het dan mogelijk dat ik wel kan beredeneren dat ik er 'vroeger' geweest moet zijn? Ik zie er immers uit als een volwassen mens en je wordt toch niet als volwassene geboren?

Ik raak wat in de war door deze gedachten, maar toch blijf ik me lichamelijk prettig voelen en ben ik niet bang, ook niet voor mezelf.

Ik besluit om eerst een poosje met gesloten ogen op de bank te gaan liggen. Misschien kan ik wat slapen, en daarna zie ik wel verder. Als ik ga liggen, duurt het maar even of ik doezel al weg.

Als ik ontwaak, voel ik me lekker uitgerust. Ik heb echter geen flauw benul hoe lang ik heb geslapen. Ieder gevoel voor tijd is verdwenen. Buiten is het nog steeds donker. Het regent niet meer en de maan staat helder aan de hemel te stralen.

De omgeving is nu goed waar te nemen. Ik zie dat we op het platteland zijn. Ik kan geregeld boerderijen onderscheiden. Er zijn graanvelden en weilanden met koeien. Het is nog geen nacht, want in de boerderijen en huizen zie ik bijna overal nog licht branden.

Dan komen we in meer verstedelijkt gebied en wordt de bebouwing steeds dichter. We zijn waarschijnlijk in de buitenwijken van een stad aangekomen. Ik zie ook auto's rijden. Het wordt steeds drukker op de wegen. We zijn dus in de bewoonde wereld aanbeland. Ik zie zelfs treinen rijden. Deze zijn verlicht en er zitten veel mensen in. Zal ik dan nu ontdekken waar ik terecht ben gekomen?

We komen aan op een groot station. Het krioelt er van de mensen. Het is een komen en gaan van verlichte treinen. Ik kijk m'n ogen uit. Maar het is net of onze trein buiten dit gebeuren valt.

'Onze' trein stopt niet, maar rijdt langzaam verder. Ik had graag willen uitstappen om wat op het station rond te kijken. Toch is het ook wel geruststellend dat ik lekker op m'n warme 'veilige' plekje kan blijven zitten.

We rijden nu langzaam door een grote stad. Het is avond en donker, maar overal is er licht en drukte. Ik kan alles goed waarnemen. Dan hoor ik in de verte een bekend geluid. Het komt steeds dichterbij. We naderen een groot stadion. In de lucht boven het stadion flitsen gekleurde lichtstralen in prachtige patronen. Het geluid is nu duidelijk te onderscheiden. Ik hoor mensen juichen en klappen. Het begint tot me door te dringen wat er aan de hand is. Het is een optreden van

de Rolling Stones. Ik hoor Mick Jagger *Gimme Shelter* zingen. De muziek snijdt door m'n ziel en stemt me ongelooflijk blij. Het is een nummer met een sombere tekst, maar ik word er erg door ontroerd.

De trein gaat weer sneller rijden. Het duurt dan ook maar even of we zijn de stad uit en zoeven de duisternis weer in.

Ik laat alles nog eens op me inwerken. Al deze indrukken hebben me erg moe gemaakt. Ik doe m'n ogen dicht en probeer helder te denken. Dat lukt niet zo goed, maar één ding weet ik wel: ik ga uitzoeken of er zich meer mensen in de trein bevinden. Er moet in elk geval één persoon te vinden zijn, en dat is de in het zwart geklede vrouw die ik heb zien binnenkomen. Iemand moet me toch kunnen vertellen in wat voor situatie ik terecht ben gekomen! Dan zak ik in een diepe slaap.

Als ik weer wakker word, zoeven we door een prachtige landelijke omgeving. Er zijn weilanden met hooioppers en hele velden met graan in hokken te zien. De zon schijnt volop. Het beeld maakt me erg blij. Ik meen zelfs het hooi en koren te kunnen ruiken. Er zijn mensen op het land aan het werk. Ze dragen ouderwetse kleding en nergens zijn machines te bespeuren. Dit alles moet zich in het verleden afspelen. Maar misschien is het een plek waar ik nog nooit ben geweest. Dit is allemaal moeilijk te doorgronden. Maar hoe onbegrijpelijk ook, het maakt me niet bang of onrustig. Integendeel, het stemt me uiterst blij. Ik heb het gevoel dat ik in een rustgevende omgeving terecht ben gekomen.

Dan sta ik op en loop in de richting waarin de in het zwart geklede vrouw eerder is verdwenen. Ik moet toch eindelijk proberen uit te zoeken in wat voor omstandigheden ik terecht ben gekomen. Ik voel me echter helemaal niet onrustig of onzeker. Eerder is er een soort van rust of berusting over me gekomen. In alle rust zal ik proberen uit te zoeken, hoe de zaken ervoor staan.

Als ik door de gangpaden van de wagons loop, merk ik dat je er heerlijk rustig kunt lopen. De rubberen bufferbalgen weten de slingerende bewegingen van de trein blijkbaar goed te neutraliseren. Ik raak tenminste geen enkele keer uit balans. De zoevende trein geeft me zelfs een prettig zweverig gevoel.

Wat me wel wat verbaast, is dat er maar geen einde aan het aantal wagons lijkt te komen. Omdat het zo lekker loopt, zit dit me niet erg dwars. Wel moet ik proberen te onthouden wat 'mijn' wagon is. Het is net alsof ik het voor de wind heb. Zal de terugweg moeilijker zijn? Ik weet het niet. En zou het wat uitmaken of ik in de ene of de andere wagon zit? Ze zijn immers allemaal leeg! Dus ruimte zat.

Zou de vrouw in het zwart het ook zo prettig lopen hebben gevonden? Ik ben haar immers nog steeds niet tegengekomen. Misschien is de trein wel oneindig lang? Wie zal het zeggen.

Toch hoop ik op de een of andere manier ergens een aanknopingspunt voor m'n 'speurtocht' te vinden. Er móét toch 'iets' te vinden zijn.

Als ik even stop en naar buiten kijk, zie ik dat het landschap nog steeds even mooi en landelijk is. We rijden blijkbaar door een vruchtbaar gebied. Overal zie ik mensen in de zon op het land aan het werk. Het is ronduit heerlijk om naar buiten te kijken. Het is pure nostalgie, maar dat kan eigenlijk niet, want het is echt, of is het een droombeeld? Het maakt me eigenlijk niet uit wat het is: als ik het zie, is het er, of het nu een droombeeld is of niet.

Dan ga ik verder door vele wagons. Er lijkt écht geen einde aan te komen. Ik loop steeds maar door, maar zou het toch wel prettig vinden als ik eens iets ontdekte wat als aanknopingspunt zou kunnen dienen voor m'n 'zoektocht'.

Als ik een hele tijd gelopen heb, hoelang weet ik niet, want van tijd heb ik geen enkel besef meer, meen ik

in de verte een deur met een andere kleur, blauw in plaats van bruin, te zien. Ik blijf die deur de hele tijd zien zonder dat ik het idee heb dichterbij te komen. Ik weet dat ik door moet zetten. Wel word ik er onzeker van. Zou het waar zijn, of verbeeld ik me het maar?

Dan sla ik een zucht van verlichting. De deur komt langzaam maar zeker dichterbij. Het duurt nog een behoorlijke tijd, maar dan sta ik toch werkelijk voor de blauwe deur. Ik durf nog niet goed door het raam naar binnen te kijken. Dan trek ik de stoute schoenen aan en kijk.

Ik zie banken met tafeltjes ervoor. Op sommige tafeltjes ligt bestek en staan glazen met servetten. Ook zie ik een buffet, en... achter het buffet staat een man. Hij draagt een wit jasje en ziet er gesoigneerd uit. Typisch een ober zou je zeggen. Achter het buffet zie ik een openstaande deur. Achter deze deur is een keukentje te zien.

Ik ben erg blij een mens te zien. Er zijn dus toch mensen in de trein te vinden. Dan open ik voorzichtig de blauwe deur en ga naar binnen.

De man achter het buffet kijkt me niet onwelwillend aan. Ik ben wel wat zenuwachtig. Deze man zou me toch iets kunnen vertellen over de situatie waarin ik mij bevind, of niet soms? Dan trek ik de stoute schoenen aan en loop op de man af. Ik knik en steek hem m'n hand toe. De man pakt die gelukkig aan en beantwoordt m'n handdruk. Ik stel me voor en de man zegt dat hij Karl heet. Dan vallen we stil en zijn allebei wat onwennig. Om maar wat te zeggen, vraag ik of hij een Duitser is. De man kijkt me aan alsof m'n vraag

hem bevreemdt. Dan zegt hij dat hij niet weet wat ik bedoel. Gelukkig verstaan we elkaar wel. Dat is al een hele opluchting. Om verwarring te voorkomen, vraag ik of ik me in de restauratiewagon van de trein bevind en of ik een maaltijd kan krijgen. Het is misschien een wat domme vraag, maar alles is anders dan wat ik gewend ben! Maar wat ben ik dan gewend, weet ik dat eigenlijk zelf wel?

Gelukkig knikt de man bevestigend en wijst naar een bank met een tafeltje. Ik ga zitten en wacht op de dingen die komen gaan.

Karl gaat in het keukentje in de weer. Het duurt maar even of de heerlijkste etensgeuren komen me tegemoet. Het water loopt me in de mond, zulke heerlijke geuren zijn het. Ik merk dat ik een geweldige trek heb. Toch is dat wel vreemd, want ik heb, zolang ik in deze trein zit, nog geen moment aan eten gedacht. Het is net alsof ik betoverd word. Maar als dat zo is, kan het me helemaal niets schelen. Het verlangen naar een lekkere maaltijd is nu allesoverheersend.

Binnen de kortste keren heeft Karl een maaltijd bereid. Dan dient hij op. Ik krijg een soort aardappelen met verrukkelijk mals vlees en een heerlijke jus. Er zijn kleine hoeveelheden van verschillende soorten groente toegevoegd. Hij lijkt een eenvoudig maal. Als ik echter begin te eten, weet ik niet wat me overkomt. Het smaakt ronduit hemels. Als ik een tijdje aan het eten ben, dringt het tot me door dat ik 'vroeger' altijd voor de maaltijd bad. Deze gedachte verdwijnt weer snel. Wat is 'vroeger' eigenlijk? Ik weet het allemaal niet meer, maar schenk er ook geen aandacht meer aan.

M'n hele wezen wordt maar door één ding beheerst, en dat is deze heerlijke maaltijd. Als ik m'n bord leeg heb, zie ik dat Karl naast me staat met een kom heerlijke pudding. Ook deze kom is gauw leeg. Er volgt nog een schaalje fruit. Dan krijg ik de lekkerste koffie die ik ooit gedronken heb. Bij de koffie wordt me door Karl een sigaar gepresenteerd. Als ik begin te roken, voel ik me zo heerlijk ontspannen, dat het onwerkelijk aandoet. Volgens mij rook ik helemaal niet, maar ergens in m'n binnenste duikt toch een beeld op van sigaretten. Het maakt me allemaal ook niets uit, de sigaar smaakt ronduit zalig.

Ik ga zo op in het nagenieten van de overheerlijke maaltijd en de sigaar, dat ik pas na een hele tijd merk dat Karl nog naast me staat. Dit brengt me weer terug naar de 'realiteit'. Ik wil er immers graag achter komen in wat voor situatie ik verzeild ben geraakt. Dus móét ik van de omstandigheid gebruik maken eindelijk een mens te hebben ontmoet in deze verlaten trein. De vrouw in het zwart is immers ook spoorloos verdwenen. Daar heb ik me toen niet erg druk om gemaakt, want ik had nog niet helemaal door in wat voor 'verlaten' omgeving ik me bevond. Dat weet ik nu zéker wel. Ik móét van deze situatie gebruik maken en proberen van Karl te weten te komen wat er allemaal aan de hand is. Als ik niet oppas, ontglipt hij me straks ook nog. Ik kijk naar Karl en zie aan z'n houding dat hij wacht op een reactie van mijn kant. Dan trek ik de stoute schoenen aan en vraag: "Karl, mag ik je iets vragen?" Karl laat z'n stramme houding een beetje varen en vraagt bedeesd: "Wat wilt u weten, meneer?"